

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΙΤΣ ΦΟΝ ΟΣΤΙΝΙ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

Στον κινητικό κόσμο, μέσα στη θαλασσιά μοναξιά των βορσών του Τυρόλου, Βδομάδες τώρα, ζούσανε μαζί, ο βαρόνος, ή βαρόνη κι' ο Ζωγράφος Κοχτ. Δεικνύσανε μαζί μέσα στη μεγάλη τραπέζια του πύργου κι' όταν οι βροδείες ήταν βροζερές, καθισμένοι βλέπουν στο τραπέζι, στήναν κορβεντούλα ανάμεταξ τους.

Όλες τις άλλες ώρες βλέπονταν απάνω. Τ' άντρούγενο ούζο λα αποφάσιζε να βγή λιγάκι πιο έξω, ενώ ο νεαρός Ζωγράφος όλη μέρα και με ό τιδερπότε καρδιά γρονθοθεύε από βουκό, Ζωγράφιζε, κυνηγούσε ή απολάμβαναν τις μεγαλύτερες: όμορφες τόν βράζιον, πάντοτε φρέσκο, πάντοτε άνοήρατος. Ήταν φίλο-ενοήμενος του ιδιοκτήτη του πύργου, ενός απαύου από την Σιλεσία, τον όποιο ή άσφρις δεν άφηνε να κινή βήμα παραξός. Είχε άναφορα στον Κοχτ να Ζωγραφίσει πέντ-έξη τοτεία, παρ'ένα από την Τυρολέζικη αυτή περιοχή, κι' έτσι ο Ζωγράφος είχε την εδκαρία να χαίρεται με όλη την καρδιά του την άμορφη εκεί επάνω διαμονή του. Τις ώρες του φαγητό, όταν διαγραφταν με το διάφορα θαλασσιά του βουκού, έβγαζαν τότε-αυτε τόσο ένθουσιασμένο τόνο, που άμωρος ντροπαλιόταν για τόν ένθουσιασμό τόν ειςιστορών του χρόνου και κωκινούσε σαν κοπιλάτορα. Ο ιδιοκτήτης του πύργου τον άκορη άδικωρα. Ο βαρόνος προσπαθούσε με κάπο να κρηνη κάποιο είδωλό χαμωγέλο πίσω από το κρηνοστολή του, ενώ στο πρόσωτο της νόστιμης γυναικας του άπλωνταν μια αντανάκλαση του κοκκινοματωσ εκείνου του Ζωγράφου-έντελος λεπτή, έντελος άδικωρη- που κανείς δεν ήε μποροφει να πη τί άσθημα έξωραζε. Ούτε κι' αυτή ή ίδια.

Ο βαρόνος ήταν συγγενής του ιδιοκτήτη κι' είχε όρη με τη γυναίκα του να περνού άλιον καιρό στον πύργο. Ο καθαρός αέρας του βουκού θάκανε καλό στο νεύρο της γυναίκας του, πολύ μικρότερης του, κι' αυτός ο ίδιος άφοσιώθηκε εκεί επάνω στην άνησχη και πολυάσχολη πάντα τεμετλία του, που τόν συνόδευε παντοφ. Φουτογραφίσε, διάβαζε, έγραφε κάποια όλοσδιόλου άσημαντη και περιττή οικογενειακή ιστορία, ψαχούλενε άρες όλοζήρες με τη γυναίκα τα βράχια για νάβρη άγοισακάκια και, κοντα σ' ό,τι αυτά, έκανε και λίγη όρνθολογία, καθώς την έλεγε ο ίδιος. Έρχοινε και σκότουνε όλα τα πουλιά που έβλεπε να περνούν μαρστά του και τιάστελνε, κείνη βδομάδα, κάτου στο 'Ινταλ, σε κάποιο γέρο μετασμοικωτή. Μ' όλο που κουβαλούσε μαζί του όλοζήρη όλοζήρη, φώτσος δεν σκότωνα και πολλά πράγματα, μη όντανε καλός σημαδευτής. Άφ'ανάψε κυρίως τα τοισποαία.

Η βαρόνη-την έλεγαν Τέα-τάχε δεν τάχε τα σαράντα, ενώ ο άντρος της ήταν περσομένος πενήνταρης. Μιά έλαφριά, διαρκής αναερωξικια φώλιας επάνω στα σαρκώδη χείλια της, που, άπεκαύλυτε την άμορη διαβίωση του άντρούγενου αυτού. Αυτό δεν φαινότανε να συγγενή και τόσο τόν βαρόνο. Ήξερε πάντα να επιβάλει τη

θέλησή του κι' αυτό τού έφτανε. Ο καιρός τόν άναρσόν χαδιών είχε κι' αυτόν περάσει. Εκείνο, που τού χρειαζόταν πεια, ήταν μια γυναίκα όποιακινη κι' εύταρσοιαστη, κι' αυτήν την είχε. Την είχε γνωρίσει πρό όχτώ-έννέα χρόνων, όταν αυτή έπαυε άσθηματιώως φώλιος σε κάποιο θεατόρα, και, σαν είδε πως δεν μποροφει να την κάνει φίλη του, την έπηρε γυναίκα του. Για την πίστη της δεν άνησχοφεισε. Ήξερε πως τόν φοβόταν από τον καιρό τούης μάτη πως είχε σκοτώσει την πρώτη του γυναίκα.

Αυτό ο χρόνος όσθησε το μοναδικό μου ζωντρο κνήνη, της είπε σκοπιμώσος, όταν της διαγράφηκε την ιστορία έ-κείνη. Άλο τότε ή βαρόνη τόν φοβότανε. Ένοιοθε δίως συγγενος μια εύρηστικη έπιθυμία να σπάση τα δεσμά που την κρατούσαν ένωμένη με τόν άντρο της. Ένωιοθε τόν πόθο για μια εκδίκηση, που ήε μποροφει νάμια συγγενός και μια άπαγορσοιμένη εύτοχία για' αυτή. Ώστόσο μέχρι σήμερα δεν τόν είχε ποτε άπατήσει.

Από τότε ή βαρόνη τόν φοβότανε...

Τα βράδια αυτά καθόνταναν πάλι όλοζήρη στο τραπέζι του φαγητό, άδούλοι, δίως σκέψους. Ο βαρόνος ήταν έξω φρενός, γιατί-παρ' όλο το ντομπέ με το έλανωητικό έγγλέζικο δίκασό του-δεν μποροφει να χητιση να ζευγάρι κοτούφια, ποζάν περάσει μπροστά από τη μάτη του. Η Τέα φαινόταν μελαγχολική. Ώστόσο τούδε καιη περιωχτικό, που τόν έρέθηκε εξαιρετικά. Ήταν κι' από πριν θυμομένος, γιατί ο Ζωγράφος είχε σκοτώσει το πρώτο ένα θαλάσσιο άγοισακάτι-κο, πέρα, σε κάποιο βράχο επάνω. Σ' ένα δεύτερο είδωλοζό λογο της γυναίκας του, ο βαρόνος φρόντιωσε από όρη και σκεψήνα να γνήνη. Σηκώθηκε μαζί του κι' ή βαρόνη και κίτηνη από το θωρό της και καθαυς περνούσε μπρος στην συντροφία, έδωσε το χέρι της στο Ζωγράφο και τόν κίταζε βαθειά, με μάτια όργα και ίκετεμικά. Ο Κοχτ έννοιοσε το αίμα στην καρδιά του να κολλάζη.

Άλο την βροδεία αυτή, πολλές φορές, είτε την ώρα της κληνήνας, είτε όταν περνούσε δίπλα του κι' ήσαν μόνοι, ή μάτη της βαρόνης καθφώνονταν με την ίδια παραξένη έκφραση στα μάτια του νεύου. Τι έσημανε το κίτταγμα αυτό; Ήταν καρπότο, εύτοχια, έπιςσης; "Ο,τι κι' άν ήταν, έτάραζε τόν Κοχτ σύγκρομο κι' άρχοφεισε μια τέτοια μάτια για να τόν κάνει να μη κλειση μάτη δλη τη νύχτα. Πότε στη ζωή του δεν είχε επιθυμήσει την γυναίκα ενός άλλου κι' ή σκέψης αυτή τού φανόταν άπόλυτα τροισρη, μ' όλο που έκανε τό αίμα του να κινή και ν' άναδορή μέσα του.

Ποθούσε να συναντηση μόνη της τη βαρόνη, το έπεδίκαε αυτό με λαχτάρα και τέλος μια βροδεία, γνοφοντας στον πύργο, την συνήντησε στο διάδρομο. Τη χαρέτισε μονδιασμένος και την άφησε να περάσει. Τό χέρι της άγγιξε το δικό του, χωρίς λίσσι, σαν στην τήνη, ή

ιστιά της όμως θολή και παρανοητική, βαθύτερη από κάθε άλλη μορφή, βυθίστηκε στη δική του. Και τη στιγμή που τον προσπερνούσε πια, ο Ψωμάς άκουσε, σαν οδυρμένο ανάσασμά, τις λέξεις:

— Ω, γιατί... γιατί...

Την άλλη μέρα, μετά το φαί, ο διασάκης, ο οποίος ήταν καλύτεμένος επίσης στον πόνο, άρχισε να μιλάει με ένθουσιασμό για την «Ψηλή Κορυφή», το όμορφότερο μέρος της περιοχής που δεν τόλγαν ακόμα έμποροεξή. Πίσω από τον πόνο ακριβώς ανεμώριζε ένα ακίνδυνο, μα κι απότομο μονοπάτι, που έβγαζε στην «Ψηλή Κορυφή», απ' όπου η ματιά μπορούσε να αγχάλισσε όλη την γύρω πεδιάδα, τους κάμτους, τα βουνά. Το μονοπάτι τελείωνε σ' ένα βράχο απότομο, κορφόν σα σκοπιά, και πιο πέρα δεν μπορούσε κανείς να προχωρήσει.

Ο βαρβόνος έβλεπε πως όλα αυτά τα σκαρφαλώματα ήσαν ανήθικα, μα η βαρβόνι έδωλεσε πως επιθυμούσε, πριν πεθάνει, να ιδεί ασφαδότερο το μέρος αυτό. Ο Ψωμάς, ποττε ήδη Ψωμάσιος σ' ένα ταμπλό την «Ψηλή Κορυφή», άρχισε τώρα να την ελεήσει με ένθουσιασμό. Κοκκίνισε μάλλινα σαν παταριόνα όταν η ματιά του αντανάησε τη ματιά της βαρβόνις.

— Είναι πράγματι ύψιστο η θεά απ' εκεί επάνω! κατέβηξε ο Ψωμάς.

— Πόσο θάθελα να την απελευθάνω! έστενάξε η βαρβόνι.

— Πάστε την λοιπόν καμιά μέρα εκεί επάνω την καλή μου γυναίκα. Θα καλύτερωστέ, αλήθεια, με τα έδωμάρινα της καλή! είπε φιλονικία ο βαρβόνος.

— Ά, έτσι; γ' ομνάξε η βαρβόνι. Από θα το ιδούμε;

Κ' έστειρα ρώτησε τον Ψωμάρα:

— Αδειάζετε αύριο;

Ο Κορψ έστειρα από μικρό διασάχο της είπα να, Αισθανόταν πως η μαύρα τουα τ' αποκοίσισε και δεν μπορούσε πια να της αντιστάει σιχαρά. Είχε παλαίσει κάθε τον δίνωμο.

Προϊ-προι την άλλη μέρα ξεκίνησαν σ' οι δύο για την «Ψηλή Κορυφή». Ίσως ένα τίταρο της ώρας το μονοπάτι ξεδιπλώσαντο ανάσασα σε μικρά έλατια, που οι κορυφές τους λυώνον από φως και δημοσιολογίες. Αεττή και διαπερατική αναδιόταν η ιεραιδιά των χωματόων. Δεν μιλούσαν διάλογο. Έκείνη μονάχι τον ποσοίον πότε-πότε για κανένα λοκούδι ήρισε το καλά δίσεα και γενοσ ποκούλο.

Σ' ένα μέρος κάλιοσ ρωτά έγραυ το δρώμο τους. Ο Κορψ της ίδουσε το χέρι του, βουδωντας την να περούση επάνω από τις γλιστρώρες, χωματοομμένες πέτρες.

Και το χέρι της από αυτή τη στιγμή άποιναν μέσα στο δικό του. Στις στρώρες του μονοπατιού, που έδω σ' εκεί άνοιγε ελευθερία τη θεά προς την καυλάδα κάτω, χωματόων τα χέρια τους να τα ένοιονον εϊθύς άμεισος πάλι. Έτσι εξακολούθησαν ανεβαίνοντας. Κιττάζε ο ένας τον άλλον, χωματοοίωσαν, μιλούσαν για όλα, εκτός από άνάτη.

Τώρα το άσος τελείωνε. Νεκρωμένο, γερύλο κωμο, δέντρον ή-τρονυονταν έδω σ' εκεί. Μονάχι μια τελευταία σιστάδα από έλατια βουδωνταν προς το μέρος της καυλάδας σ' έλατια το κίτρινο μονοπάτι τραβούσε ακάλυπτο ότε την κορυφή, μέσα στο φως του ήλιου.

Λαχανιασμένη σταδερναν μια στιγμή στη δημοση ισάδα της τελειότητας εκείνης σιστάδας, πάντα χέρι με χέρι. Έπειτα σερύ και ανεπασηθη. Ένας ο ένας τον άλλον κοιάτο τον κι αγχάλιστρων, φίλητρων, διασάχια στη άρχη, κατόων άγρια και διαρασμένη. Χορσίτρων ύστερα πάλι κι ανεβήκαν στην κορυφή ανάλαφρα και χωματόων και κάθισαν πλά-πλά στον έξωμο μαύρο, που βρισκόταν εκεί. Ή θεά ήταν έξωσιε, τόσο προς το μέρος της καυλάδας με τα βυθισμένα δαση των έλατιών η κοκκινοτή στερή του πόνοσ και η χμισοστρητή πλατινύοα του φανοτρών καθαρά κίστε απ' μά-βος όσο και προς το μέρος των βουνοκορφών, που ανάμεσα τους κλυποκούσων οι λάγοσ. Έτσι άδως χιτωσέει η καρδιά τους, δεν έδωσαν καμιά προσηγή στις λεποτρώρες αυτές. Αισθανόταν μονο την τεράτια μεγαλοσύνη της όλης είνοντας σαν κάτι πανηγυρικό, από τους έλνυθώονες της φρεσί. Έπειτα φίλητρών πάλι και μιλύσαν για την αγάτη τους. Σαγασα μιλύσαν και για τη ζωή τους.

Η βαρβόνι άρχισε να μιλάει για το γάμο της, με θεοσ και παρό-πονο, με δάσασα στη φρονή, χάνοντας για τον άντρα της όσα τα φάσασα ποτταν μέσα της σταλασμένο. Φορηή σηλατιόνα ουδαίβε τώρα δυνατώτερα τη φωτιά μέσα στα στήθη του νεαρού Ψωμάροσ. Της χαιόταν τα πλάσσια, ξανθά μάλλινα, της έκανε τραλλά σέβηα για τη μελλονική ζωή τους, για τη λήτρωσι της απ' το βαρβόνιο, για μια νέα ελπιζομένη έννοσι. Το ότι αυτή σιστανε σ' άλλες αιτές της προτά-σεις του και το ότι μο-ναχά φίλια τοίχινε γ' άπάντησι, δεν το πρόσέ-ξε εκείνοσ. Στη μεση της ώρας εκείνης αισθα-νόταν μονάχι είδαμο-

να, έβλεπε μόνο πως η γυναίκα εκείνη ήταν χωματόωνή σαν λοκούδι και χορητιική στη ξαναμμένη τρυφερότητα της. Ήταν άρετά βόνα και λίστινε πως όλα τα σέβηα του και η έλπίδες του ήσαν, βέ-βαια, και δικά της σέβηα και έλπίδες.

Θά περάσε έτσι ίσασε μισή ώρα. Τότε θυμήτρων πως έστειρα να χιττάσων λιγάκι τα θεά από την κορυφή, μα να μισοτρών κατόων ν' άφηρηθών τις έντυπώσεις τους. Ο Κορψ γύρισε τα καύλια του κάτω προς τον πόνο κι άνατορήσε:

— Τι έπαθες; ρώτησε εκείνη.

— Ο άντρας σου!... Με το τηλεσκόπιο... Μας βέβαια!... τραύ-λισε αυτός.

Το άβηλαζε τα καύλια από το χέρι και κούτταζε κι' αυτή. Κάνο, στην άμισοστρητή πλατινύοα του πόνοσ, γυάλλε στον ήλιο ο μισοτρίνος σιολήνας του τηλεσκόπιου και δίπλα σ' αυτό φανόταν καθαρά το λεγνό άναστρημό του βαρβόνιο με τις παρθέρες, μονοκοι-μιτες κινήσεις του. Από πόση τάχα ώρα τους κούτταζε; Από κάτω, με το έκτακτο έξωμο όργανο, μπορούσε κανείς να διαστρήν εκεί έλατο τα πράγματα δλοκάθωρα... Και το τηλεσκόπιο φανοτόων πως ήζε την κατεβήοισι της «Ψηλής Κορυφής»...

Βουβήτρωνε σ' οι δύο τους. Το χέρι τους ξεσασινίστηκε άμεισο. Ή γυναίκα σκεπατόωνε τώρα τον φόνο της πρώτης σιστάδας του άν-δρός της, στο μονοκόνο του χοντρο κινήσι, όπως έβλεπε ο βαρβόνος. Ο Κορψ παρατήρησε τον τρώμο της και προσπαθήσε να την καθι-σασαί. Παραστήσε το πράγμα τους ακίνδυνο. Μα κι άν τους είδε ίδη ο βαρβόνος, δεν θα διακρινε τίποτα περισσότερο καθαρά απ' ήσαν καθισμένο στο υπάχο, δίπλα ο ένας στον άλλο. Το ότι αγχάλισαί-χαν, το ότι φίλητρών, ασφαλώς δεν το είδε...

Η βαρβόνι έκανε λίγο ησυχώοτερη. Μα δεν έπαυολετρώνε πια. Το άβηλαζε από κ' να φάσων, να το σάσωνε προς τα βουνά, μα ο Κορψ της έβηροσ πως ήταν αδύνατο. Το μονοπάτι τε-λείωνε εκεί και δεν μπορούσε κανείς να προση-ομεί πιο πέρα. Θα πάσασα τον τίλοσ α τους έλατόων τον όλο.

Παραγώονε! του είπε άσασα εκείνη με λυγρηνή, βουζην φωνή.

Και ξεκίνησαν. Στο γερύμο τους δεν περπα-τόωνσαν ακα χέρι με χέρι. Η βαρβόνι ήπιανε μισοτρία, εκείνος ακολούθησε. Φύσανε στο μέ-ρος όπου είχονε φιληθή την πρώτη φορά. Την ε-σιμη στην αγχάλια του. Το φιλι της όμως ήταν άμεισο. Τού γλιστρώσε από τα χέρια μισοτα-λινώνας: «— Τι θ' άποινώ; Τι θ' άποινώ, είπε πη, όσι τι θ' άποινώσι!»

Και ακολούθησαν κατεβαινόντας. Σ' ένα τό-ταρο της ώρας θα ήσαν στον πόνοσ. Σ' κάποια στιγμή του μονοπατιού ο Ψωμάρος κούτταζε με τα καύλια και τρώμαζε πάλι. Πηρε κι α τη και χιττάζε και μια χρονή ξεσασα από τα στή-θη της.

Ακριβώς τη στιγμή εκείνη έβγαζε ο βαρβόνος από τον πόνοσ τρέ-χοντας προς το μέρος του βουνοσ με το ντοσεα στα χέρια. Αδύ-νοστο! Είχε δη τ' αγχάλισαμάτι τους και πήγανε να τη σκοτίσει...

Το γονατιά της βαρβόνις λυθρην από τον τρώμο. Έγερσε, όμωσ έλνυνο στα στήθη του Κορψ, που κι' αυτός είχε γίνει κισακίτροσ και δεν ήξερε τι να της πη. Θέλωσε να της χαιόδη το μέρωλο και να της δαση θάσασ:

— Άσ' γρη ότι θέλει! της είπε επί τέλοσ. Πηβέπει νύωσασε γυ-ναίσι!

Από τη βαρβόνι είχε ξεσασινίστη κάθε τρυφερότησ. Έστειρε τώρα το χέρι του μαρκαύ και το έλε πηγμένο κι' άγρια:

— Άσε με! Πάει πια! θα μας σκοτίσει... Κ' ίσοσ γάμο το καλύτερο αυτό!

Κ' εξακολούθησε το δρώμο της κάτισε άπομωσιστικώοτερη, αλλά με διασάχια κι' άβανόσιτα βήματα. Ούτε μιλύσαν πια. Ή τρο-πη γλυγοράδα, όσο το τρώμο τους διέδωλο είχε μεταβήθη σ' όδωμο, είχε παρλοσθη και του Κορψ την άπομωσιστικώοτα. Δεν σκεπατόωνε ν' άμνηθή. Περπατόωνε ποσο από τη γυναίκα, περμίνον-τας σίγασα το άμνητρο της από εϊδιόσιση του. Είχε άρμισε να μετανοίσει. Μα ζωνικά σιστρεθε και ντράνιζε για τη μεταβήθη το αισθηματόων*. Πηρ μόνασ όσασα μέσα στην αγχάλια της δι-δνε και τη ζωή του την ίδια τώρα όμως έβηρισε πως το σιστροσ μεθόσι τήςεστρωχίας εκείνης δεν άβέσε μια τέτοια θεοσι. Ότι το ίδιο αναβήοια κηρωματόωνε και σ' εκείνη, το έννοισασ καθαρά από έ-κείνο το άσασ με'σο που τούζε πη. Επίσιμη έννοισθε ότι η βαρβόνι έβηρισε όλο το λάθος έλνυνο του. Δεν ήθελε όμως σ' αυτή, τη στιγμή έσοσ ώρα να της κινή παρλοσσι. Σε μια μεριά, που έστειρε το μονο-πατι και λίγα δέντρα

τους προστάτειν, την έβηριάζε ακόμα με φε-ρά σγαλά!

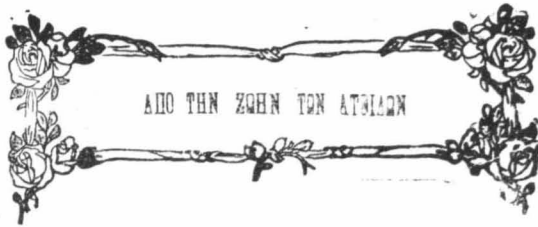
— Τέα! Έλα ν' ά πομωσιστοοίμε! Πο-ός έξερει...

Πηίνοντας άπάλι το χέρι της την έσοσε

‘Η Τέα φροινόντανε μελαγχολική...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Α.

Μια υπερβολική κοπέλα, της οποίας ο πατέρας είναι ζωγράφος ή ρωσική για την Ελλάδα, είναι εγκατεστημένη στο Λονδίνο. Βγαίνει για λίγες μέρες στις Αθήνας. Η φρονιμοκρατία της απανθάνει από έκπληκτον και νοσηλάδα. Σιλουέττα σιαματική. Η όμοια της ύπαιθρος χαρμάνει, διότι την διακρίνει αφέλεια και ασυμπαθητικότητα. Ήδημιτρον χαρμάνειστον: όμοια έκλειμας νοσηλάδας και λίαν καταφανής ή ενδύσεως της άγοντικής οικογενείας.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις ενάμαστες λαμινες δεξιώσεις εις τον όμοιον ζήλον παρά τήν κ. και τη κ. Α. Ζαφειροπούλου. Η οικοδόκονα Ξεφες τωπάττα τωπάττα υπέρ της τρωμάδας, ειδή τωπα να λάμπουν τα διαφανήνα μάτια της - και κάτω από τα μάτια της να υποσηθωμένη μάση γωμ. αυθα από η τειασίδι. Το άποσηθωτήσθη φρά τον έταον στα χείλη της έβινε μαύρα και μόνον λίγο πιο επάνω από το δερμα γινώσκονταν ξανθά. Ειδή την πληθωσική σάκκα της πάτης της να ξεκαλύων έπάνω από τον κορμό. Και σε μια στιγμή τον ξέσπιν τρώλασε πάλι, τω πάς τα τακούνια της ήταν λίγο στροβατόσηνα κατα μωο, ειδή μαρκας άποσηθωξίς στο ντυσμάτι της. Και ειδή Σαφίνα πως ή γυνάικα ποί για χάρη της πήγαεν στο θάνατο, ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερη του!

Σιλουέττες από θωμάκοντα δια την χροιν τον: Η Μς Έλσα Φοφάτη με ιδανικών σινόνων υπέρ αυτί, ή Μς Δούσα Ντερμπίσι, θωμάθια έμφανίσε με άσπρο φάρμα, μαντό και καπέλλο ζιτρίνα, ή κ. Λορίφη

στην άγκυλία του. Στο κατάχλομο, παρουνια πρόσοπί της, από το έλαος ο ίδροξ της τρωμάδας, ειδή τωπα να λάμπουν τα διαφανήνα μάτια της - και κάτω από τα μάτια της να υποσηθωμένη μάση γωμ. αυθα από η τειασίδι. Το άποσηθωτήσθη φρά τον έταον στα χείλη της έβινε μαύρα και μόνον λίγο πιο επάνω από το δερμα γινώσκονταν ξανθά. Ειδή την πληθωσική σάκκα της πάτης της να ξεκαλύων έπάνω από τον κορμό. Και σε μια στιγμή τον ξέσπιν τρώλασε πάλι, τω πάς τα τακούνια της ήταν λίγο στροβατόσηνα κατα μωο, ειδή μαρκας άποσηθωξίς στο ντυσμάτι της. Και ειδή Σαφίνα πως ή γυνάικα ποί για χάρη της πήγαεν στο θάνατο, ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερη του!

— Άντιο!...
Ύστερα τρώβειε πάλι μπροστά, με τρωμάμενα βήματα πρτατόντας. Ο ζωγράφος την ακολουθούσε άμάητος. Στ' αείπα τον άντη χροιν τα λόγια του Όρέστη του Γκαίτε, όταν τον πήραον στο βωμό: «Στο κατά με βήμα ή ψυχή μου γινάτι ηοζώοτηρη».

Περμένε πάλι άταρμος το περφομενο του. Κι' άρχισο να κινάτη με μια αλόκοτη περιήρηση τη βαφώνη, πωο περτατόσην μπροξ του. Κινάτη τα φρονιμοκρα, χροξόσηθα μάλια της - και ειδή πως στις υξίς ήσαν μαύρα και μόνον λίγο πιο επάνω από το δερμα γινώσκονταν ξανθά. Ειδή την πληθωσική σάκκα της πάτης της να ξεκαλύων έπάνω από τον κορμό. Και σε μια στιγμή τον ξέσπιν τρώλασε πάλι, τω πάς τα τακούνια της ήταν λίγο στροβατόσηνα κατα μωο, ειδή μαρκας άποσηθωξίς στο ντυσμάτι της. Και ειδή Σαφίνα πως ή γυνάικα ποί για χάρη της πήγαεν στο θάνατο, ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερη του!

Η γοητεία ειδή περάσει πάλι κ' έβινε από θλιθερή σημασία. Όταν ζυγώσανε κάτω, της έβιναν τα χερι φίλεια, την κάρτεσε πως και ειδή:

— Άφησε τώρα να πάω έχω μπροστά! Έμένα πρέπει να χρισθήση πρτάτα!

Έκρινη τον έπαροσε πρθώμη και γλίσρη, τρώπωσε πίσω του. Την ίδια στιγμή άποσηθη μια ντοχηάκι. Μιά βροχή από σκαίμα πέρας δεκα βήματα μπρός τους. Η γυνάικα έκοιξε μια κορυφή και κινώσθη. Ο Κοίφης με κοιο την συγκράτησε άσφη...

Συγγροξίς άντιχρισ ή γέλοια φωνη τον βρωκόνων και σε λίγο τον είδαν με τ' άδεια από ντοχηάκι στο δεξί χέρι να σκόβη και να σηκώνη από κάτω ένα μαυροδέο πολλί:

— Φορμή! Έπί τέλος σ' έχω! Μιγάτο!... φώναξε.

Ήταν ένας κόπικας, πωο καταφώθη επί τέλος ο βαφώνος να ασποση.

Ση γυνάικα του και στο ζωγράφο φέρθηκε σαν νάν μη ειδή δη πίτοια. Δεν ειδή δη πρτάτα: Πωός Ξεροι:

Η Τέα σπώθηκε τότε προς το ασία και κλεισθη στην κάμαρη της άδιάθετη μάδου μέσος. Ο ζωγράφος έβινε την ίδια μέρα άτ' τον πάγο κ' ούτε Ξαγάνδε πάλι την Τέα, την τραχηλή αήνη γυνάικα, πωο μέσα σε λίγες στιγμίς την έλάτρωσε και την αγάθηκε σε βαθύ άφαντάτος μεγάλο...

με σινόνων διακρίσιον γωο άρξων σπυδισμω με ζώκωνο.

Μεταξύ των κεκάλλω από καστός και φάρμα σπυδισμω στα κορυφάτα τωπάττα ζώκωνη και ύπαιθρος εμπίρη και ζώκωνη κλεισμένη φάρμα καπέλλο κλεισμένη με άσπρο, ή κ. Αρλόττα με άσπρο και μαντό καπέλλο κλεισμένη με άσπρο, ή κ. Βρεντίνα θωμάθια σιλόνττα με ζωφες ζιτρίνη και μαντό υπέρ αυτί, ή κ. Πιτόβη, θωμάθια σινόνων υπέρ Κοτρίναξ, ή κ. Α. Αρλοπούλου, πωο χαρμάνη με υπέρ και πός ζωφες.

Ύμωμάττα έμφανίσε ή κ. Αποσηθωξίς με κίτρινα και κ' ή έμωμά και καπέλλο από καστός και φάρμα σπυδισμω στα ζώκωνη του φρομάτος, ή Μς Ντόσα Τρωκατόσην έν Ρωμανία, ή φρωμάτη με έλεγκάνττα σινόνων, τω φάρμα έβινε άπ' άπρτο τριχά ζώπ, μαντό και καπέλλο γωο.

Κορμώξ κωμώτητος και λαφίζωσιν ή κ. Α. Ράλλη με Άλεξάνδρια με ιδιόση φάρμα τωπάττα σε τώπος γωο και άσπρο και μαντό έλεγκάνττα από κρη Μπρίνα μαντό με γωο από γωο, κωμωσίνων καστόση.

Η λωμώσθηξ της Μωδός έμωξ και ή Υλάτη. Τό τον ένοσηθωξ ή Μς Παράς σπυδισμω πρτατόσην Άδρηκον τω σμα. Κάθε άποσημα την όμα του τωμωξ ή θωμάττη βρωμάτη κη ης από κορυφάτες Άθρηξ, μεταξύ των όποων ή κ. Βοήλοση, ή κ. Μτωκοπούλου, ή κ. Π. Μπρίνη, ή κ. Κοτρίναξ, ή κ. Άσα, Μπρίνη, ή κ. Π. Λεβόδα, ή Μς Λορία.

Έπιση περτατόσην εκεί ή κ. Καρταθωρη, ή κ. Β. Καρταθωρη, ο σπυδισμω και ή κ. Παύλη, ή κ. Ζαίμη, ή κ. Καδανή, ή κ. Ευγενίδη, ή κ. Α. Φωφάτης, ή κ. και ή Μς Παπαλέξωποσού, ή κ. Κωίφω, ή κ. και ή κ. Λορίφη, ή κ. και ή κ. Λορία, ή κ. Βοήλοση.

Την περτατόσην Πέκτηνη πωο ενάμαστε δεξιώσε παρα τή Μωρμωξη και τη Μωρμωξη Τρωίνη.

— Η οικοδόκονα εκτάτος ασιαθήξ έμωξ κωμωξ μωση ζωφες.

— Από τις θωμάττες έμφανίσε ή βαφώνη Σερνα.

Περτατόσην ο Πρσεβεντής της Ιταλίας και ή κ. και Μς Άρλόττα, ο Πρσεβεντής της Γαλλίας και ή κ. Κρίνη Σινω, η Πρσεβηρα της Ρωμανίας, κ. Ρωκόνο φώμα έμφανίσε ο Πρσεβεντής της Ογγαρίας και ή κ. Μολδοβίνα, ο κ. και ή κ. Μπρίνη, ο κ. Κορτίξω, ή κ. και Μς Φωφάτης, ή Κορμωξ Καποδοστρια, ο Νωμωξος και ή κ. Β. Λοριφίτη, ο Ύγρομωξος κ. Μαντίνας, ο κ. και ή κ. Τωμωξω, ή Μς Ρίση, ο κ. και ή κ. Μπρίναξ, ο κ. Γ. Κορτίξω, ο κ. Σωταφώρος, ο κ. Γ. Μωξάξ.

Την Πέκτηνη δεξιώσε παρα τη κ. Τερή εις το «Πη Πωο».

Την περτατόσην Τετάρτη δεξιώσε μαντό παρα τή κ. και τη κ. Α. Τρωκαλά.

Περτατόσην α κ. κ. κ. Καλλίνωξη Θεωλήη, Ζωζωίνα Κακωδοσθη, Περσζω, Άλ. Καλλιά, ο κ. και ή κ. Ε. Ελεγκωξω, ο κ. και ή κ. Π. Καλλιά, κ. και Μς Ν. Τρωκατόσην, ή Μς Ζωζωίνα λίαν κορυη έμφανίσε ο κ. κ. Γ. Αθανασιάς, Γ. Καλλιάς, Γ. Μωξάξ, Στ. Καλλιάς.

— Χθές γέμια εις την Γαλλίαν Πρσεβεντή πωο ο Πρσεβεντή και ή κ. Κρίνη Σινω, ήξ έμωξ κωμωξθη υπέρ τωπάττα.

— Εις το γέμια περτατόσην ο Πρσεβεντής της Ρωμανίας και ή κ. Ρωκόνο, κωμωξθη με μανή έμωξ, ο Πρσεβεντής και ή Πρσεβηρα της Πολωνίας με πρσινα σινόνων, ή κ. Γ. Μωξή με κίτρινη και μανή έμωξ, ο Πρσεβεντής της Βουλγαρίας, ο Πρσεβεντής της Γερμανίας, ο κ. και ή κ. Ντε Λινξ με υπέρ έμωξ μωσέλιον, ο κ. και ή κ. Βαλή με κίτρινα σινόνων, ή Μς Άρλοξ Μωξή θωμάττη με άσπρο σινόνων, ο κ. Μπρίναξ και άλλοι.

H MONTAIN

ΜΙΑ ΦΑΜΠΡΙΚΑ

Με λύπη μας, με άπορη και κατάπληξην λαφωκόσηθωμεν κεινταίος την συστηματικήν ληρησάν των έξης καλύτερων φάλλων του «Μποικέτος» την ανεργωμμένην άπο του περιοδικού «Εξέλιξω», ά νωδημωσινόντων άνευ της άδειας μας τα δηργμωτά του περιοδικού μας. Ειδοποσημεν το «Εξέλιξω» ότι θα έπαύσημεν μέρησιν ένατων του άν δεν παση την άσποσην αυτήν περτατίαν, την όπονη δινεργή επί των σελίδων μας. Στ' εκτετατό του φάλλο δημοσιεύει άντιγραφομένη πιστότητα από το «Μποικέτος» τα έξης δηργμωτά: «Στον τάγο του ζωντανού», «Το σκελετωμένο χέρι», «Το μωσικό της κωμίσσας Βαρθάραξ» και ίσως και πολλά άλλα τα όποια δεν άνθημωμεθα.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Η εικόνη του σημεινού έξωφυλλου του «Μποικέτος» είνε έρωνον του μεγάλου ζωγράφου Ροβίμπεξ και παριστάει την άρχιδούκισσα της Αύστριαξ Άννα Μαρία.

ΑΙ ΤΡΙΧΡΩΜΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ", ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ."

Έχων ξετρελλάνει τους άναγνώστας τις. Άλλοι καταρτίζον με αυτές λεικωμα, άλλοι τις κορνίζαρον και τις προσφέρουν ως δώρη, άλλοι σπώλίζον με αυτές τα γραφεία τους, τα καταστημάτα τους. Ποτέ περιοδικό δεν ήπεδέθη σε τόσο μεγάλη θυσία για τους άναγνώστας του.